



JAKÉ TO TENKRÁT BYLO

Michal Bobek

Jaké to tenkrát bylo?

Náš první školní den začal v 8:00 3.9.2001, v pondělí. Jaké to tenkrát bylo si možná pamatuje dost z nás, přesto Vám to připomenu. Pozor, hodně věcí bude subjektivních, tak mě za to nebijte.

Do školy jsem jel vlakem, který vyjížděl od nás z Horní Suché 6:50. V Těšíně jsem v doprovodu Ivoše Kisela a Jury Býmy (4.B) šel směrem k gymplu. Cestou jsme potkávali mnoho lidí, ale žádné známé. Vstup do budovy GmCT byl volně otevřen a my jsme mohli tedy vstoupit poprvé oficiálně. Budova byla jiná, než naše základka, šla zde cítit staroba, určitý věk, což osobně mě moc „nevonělo“. Vpravo, hned vedle učitelské šatny, visel rozpis žáků do tříd. Já s Ivošem do 1.A, Jura do 1.B. Rozdělili jsme se s Jurou a šli jsme hledat naši třídu - najít ji nebylo zrovna jednoduché, prošli jsme všechna patra a nakonec se museli zeptat Pavelky, který pobíhal ve fyzikárně.

Naše třída byla v prvním patře naproti chlapeckým záchodům. Osud nás do této třídy zavedl o 4 roky později na poslední oficiální minuty ve škole, které jsme trávili v nějaké gymplácké třídě, neboť jsme zde maturovali. Ve třídě už byli tři lidé: dvě holky (Katka Kr. a Markéta Fol.) a jeden malý synek (Honza). S Ivošem jsme si sedli do třetí lavice a čekali, kdo se objeví. Nejprve přišel Pamela, sedl si před nás a tvářil se velice „šprťácky“. Po něm přicházeli další lidé, ale z těch byl bezpochyby nejvýraznější Kufa. Jak jej Kisel uviděl, řekl něco v tom smyslu: „Ten debil se tu těž dostal???“ Další lidi si už z tohoto dne nepamatuji, nebyli dost výrazní. (Zajímavé je jak si někteří změnili... V prváku bych si nedovedl představit, že Pamela bude formátovat na každé akci, nebo že Honza bude vyšší než já atd.)

V osm zazvonilo a za chvíli se ukázala i Mlčka. Představila se, uvítala nás v ústavu atd., rozdala průkazky na obědy a poté přešla k nástěnce, kde byly vyvěšeny termíny prázdnin roku 2001/2002 a začala z něj nahlas číst. Nejbližší prázdniny měly být až zhruba za dva měsíce. Nevím, kdo se na ně víc těšil, jestli my, nebo ona, ale tipoval bych spíš Mlčku. Následoval projev ministra školství Eduarda Zemana přenášený rozhlasem, kterého si mnozí (říkám mnozí, myslím sebe) spletli s projevem ředitele školy (z toho nás vyvedla slova o tom jak vítá 6tileté prvňáčky). Projev PaedDr. Šarče následoval až něco později, když jsme sešli dolů do velké tělocvičny. Tam jsme byli asi takových 20 minut a během těch jsme mohli pozorovat plejádu výkvětu školy. V tom chaosu, který prý byl řízen, jsem neznal nikoho, tak jsem si připadal docela divně, malý, takový „niemand“ (Další pozoruhodná věc, jak jsem byl ve škole 30.6.2005 tak jsem v té tělocvičně znal tolik lidí... - to jen pro ty, co by měli tendenci si myslet, že trpím pocity méněcennosti, nebojte se nemám takové choutky. Ještě poznámka pro neněmecky mluvící a JB niemand = nikdo). No přežili jsme těch 20 minut v tělocvičně a pak jsme se mohli rozejít, míněno domů. Myslím, že tehdy se nenašel nikdo, kdo by šel do hospody. Já i Kisel jsme si šli zaplatit obědy a pak domů mit dem Zug (= vlakem).

Další den byl již jiný než první, ale rozhodně ještě nešlo o stereotyp všedního dne. Ráno do školy, tam vydržet z bandou tehdy ještě cizích lidí. Po příchodu do školy jsme se nějak tak seznámili s Pamelou, poté co se otočil a řekl: „Tuž pánové, já ´sem nějaký Michal Pavera z Třanovic“ přičemž nám podal ruku. Za chvíli následovalo to samé s Katkou, Markétou a Banánem. Tento den byl třídnický. Mlčka nám četla ze školního řádu (a my jsme jí možná i poslouchali), vypsali jsme si studentské průkazky (letos jsem viděl, jak Krzemien psal na tabuli to, co si mají noví prváci do studentského průkazu napsat... my to tehdy zvládli bez pomoci... dokonalá třída se pozná už v prváku), vyřídila důležité věci

(např. dojíždějící; Když se Mlčka ptala, kdo jak jezdí a došla ke Kufovi, řekl: „Pěšky a jak Vy?“) Třetí hodinu byla burza knih. Všichni si již od rána opisovali seznamy knih (takže u nástěnky byl nával jak na záchodě když se akce rozjede – jak v Praze), a poté je kupovali od starších. Starší synci místo aby prodávali knihy se snažili seznamovat s prvačkama. To že my to budeme dělat už za rok taky, by mě tehdy možná ani nenapadlo. Burza skončila a my jsme šli na oběd a domů (poznámka na konec, to bylo poprvé a bohužel i naposledy, co jsme seděli na obědě u učitelských stolů a kupodivu nás nikdo nevyhnal, i když nějaká splašená primánka tam mladé ročníky okřikovala, ať tam neseď, na nás si netroufla).

To byly naše první dva dny na gymplu. Zavzpomínejte si všichni na tyto dny!!! Všichni toto budeme totiž zažívat za pár dnů znova, na výškách, kolejích atd. Nakonec jsem našel i tabulku, jak jsme seděli v prváku, kterou po mě chtěl Turjap, takže si zavzpomínejte komu jste se dívali v prváku na záda.

Možná jsem někde udělal chybu, ani já nemůžu mít paměť jak Petrovský, proto, pamatuje-li si někdo víc tyto dny, nebo první týden, klidně mě upozorněte (mipost@volny.cz).

Bobča